

har forudſat, at der kunde komme Uenighed op mellem diſſe Beſiddeler, og for dette Tilfælde ſkyld har man onſket og indlat i Traktaten: at ſøge dem afgjorte ved Voldgift i Stedet for at bruge Vaaben. Nu er det Forfatterens, Oberſt Hiltz's, Tanke, at dette, ſom de europæiſke Magter have indført i Kongo-traktaten, ſkulde man anvende paa de europæiſke Magter indbyrdes; for det kan ikke nægtes, at det er en tilſyneladende Modſigelse, at diſſe ſamme europæiſke Magter, ſom have ſat deres Navne under Kongo-akterne, hvortil ogſaa Danmark hører, her i Europa forbeholde ſig at ville gaa til Afgørelſer med Vaaben, i Modſætning til at de, naar der er Tale om Tviftigheder mellem deres Beſiddeler i Afrika, have opſtillet Voldgift ſom det Middel, der ſkulde bruges. Oberſt Hiltz's Forſlag blev ikke behandlet til Ende paa Konferencen i Bern, men blev henviſt til et Udvalg, der ſkulde tage Sagen under nærmere Overvejelse. Men fra dette Udvalg kom der ſaa et andet Forſlag, hvis Ordſtøtter var den franſke Senator Trarieuq, og ſom blev enſtemmig vedtaget af Konferencen. Det lyder ſaaledes:

„I Betragtning af, at Amerikas Forenede Stater have foreſlaaet de civilſererede Landes Regeringer, ſom dertil maatte være villige, at afſlutte Voldgiftſtraktater, og at Voldgiftſtraktater maa anſes for et af de virkſomſte Midler til at ſikre Freden imellem Verdens forſkellige Nationer,

ſaa beſlutter

den 4de interparlamentariſke Konferencen at opfordre Medlemmerne af ethvert i ſamme repræſenterede Parlamente til at indbringe i de Forſamlinger, hvortil de høre, Forſlag, ſom ſigte til at ſaa deres reſpektive Regeringer til at modtage de Forenede Staters Forſlag om at oprette imellem diſſe og de Lande, ſom maatte være villige dertil, almindelige (o: vedvarende) Voldgiftſtraktater.“

Det er dette, ſom er udtrykt i dette Forſlag ved „vedvarende Voldgiftſtraktater.“ Det er deri, at Fremſkridtet ſkulde ligge, at medens man hidtil for hvert enkelt Tilfælde har ſøgt at ſaa afſluttet en Traktat — tit under temmelig uheldige Forhold, hvorfor ogſaa Traktaten er bleven mere eller mindre ufuldkommen — ſaa vil man nu gaa et Skridt videre ad denne Vej og i rolige Tider ſøge at enes med andre Stater om Traktater, hvis Udtryk ere mere vel overvejede, og ſom derfor komme til at forholde ſig mellem Staterne paa lignende Maade ſom de Love i den enkelte Stat, hvorefter Borgerne ſkulle rette ſig. Det er jo noget,

ſom ikke kan ſke paa en Gang, det vide vi overmaade godt; man maa gaa frem Skridt for Skridt, og det vilde derfor være ubetimeligt, om man gjorde, hvad der kunde synes at være onſket paa Konferencen i Rom, nemlig ſtillede ſig ſom Formaal: en international Voldgiftsdomſtol. Selv om det kun var for europæiſke Magter, ſer man let, hvor store Banſeligheder der vilde være forbundne dermed. En ſaadan Domſtol kan ikke dømme uden Lovbog at dømme efter. Men hvor findes Folkeretten kodificeret? Der gøres Forſøg derpaa af udmærkede, retslyndige Mænd; men ſelv om Forøget ogſaa ſaldt heldig ud, hvordan ſkal man ſaa ſaa Staterne til at anerkende Lovbogen? Det ſes let, at denne Tanke om en almindelig Voldgiftsdomſtol ligger meget fjern. Jeg vil ikke kalde den en Utopi, men et Ideal, hvis Virkeliggørelſe ligger meget langt ude i Fremtiden. Men Vejen dertil er at ſaa afſluttet efterhaanden mellem flere og flere Stater vedvarende Voldgiftſtraktater; ſaa vil der efterhaanden ſættne ſig viſe Retsregler, ſom prøves af Erfaringen, og ſom i Tidernes Løb kunne komme til at udgøre Grundlaget for en ſaadan Lovbog, ſom kunde bruges af en Forening af Staterne, en Voldgiftsforening, ſom man kunde kalde det, en Forening, ſom anerkendte den ſælles internationale Domſtol. Det er Vejen, man mener, man bør gaa, og det er virkelig en fremkommelig og praktiſk Vej.

Det er jo ſaa heldigt, at vi ikke længere ſvæve i det blaa, og at det ikke længere er nogen aldeles uansvarlig Kongres eller Konferencen, ſom er fremkommet med Ideen og har ytret Duſter derom — Duſter, ſom ganſke viſt ogſaa have genlydt i forſkellige Parlamente i de ſidſte 20 Aar — men at vi nu bevæge os paa mere faſt Grund, idet Staterne ſelv have gjort Begyndelſen, i alt Fald gjort et første Skridt. Jeg vil ikke fordybe mig i, hvad jeg allerede har berørt, at europæiſke Stater ligesom have plantet en ſpæd Spire i Afrika; thi det er kun en Beſtemmelse i de alleralmindeligſte Udtryk. Udgangspunktet for dette Forſlag er derimod, hvad der ſkede i Nord-Amerika, idet den nordamerikaniſke Regering i Aaret 1888, ſaa vidt jeg huſker, indbød til en diplomatiſk Konferencen, ſom traadte ſammen i Oktober 1889 i Waſhington, og hvor 18 amerikaniſke Stater vare repræſenterede, baade nord-, mellem- og ſydamerikaniſke Stater. De vare ſamlede her indtil den 18de April 1890 og forhandlede — foruden mange andre Sager — ogſaa om vedvarende Voldgiftſtraktater mellem de amerikaniſke Stater. Da man paa Konferencen var bleven enig om en Formel